

PHẦN II

Trông thấy ông Khải Tân, Khoa Trung nói ngay không cần rào đón:

– Bác bày trò này ra làm gì ? Cháu không thể nào hiểu nổi.

Ông Khải Tân bình thản trả lời:

- Chuyện thật chứ bác đâu có bày trò.
- Cháu không biết gì hết, không thể nào hiểu được.
- Đơn giản là bác giữ lời hôn ước với ba cháu.

Khoa Trung lắc đầu:

– Tại sao có chuyện hôn ước đó ? Cháu chưa từng nghe ba cháu nói đến.

Ông Khải Tân cười hề hề:

– Thì bây giờ bác nói đến cho cháu biết đây.

Khoa Trung vẫn không thể chấp nhận được:

– Cháu thấy chuyện này rất kỳ quặc.

Ông Khải Tân vội trấn an:

– Không có gì kỳ quặc đâu, tại đột ngột quá cháu ngỡ ngàng thôi. Đây là ý muốn tốt đẹp của người lớn, giờ bác thực hiện.

Đưa mắt hăm hực nhìn chung quanh, Khoa Trung khó chịu trả lời:

– Nhưng tại sao bác không nói gì với cháu vậy ?

Ông Khải Tân nghiêm giọng:

– Bác không thích nói trước điều gì cả.

Chuyện hệ trọng 1 đời người mà sao ông Khải Tân không chịu nói trước. Ông xem như 1 trò đùa. Bỗng dưng tuyên bố 1 tin chấn động địa cầu. Cả thánh nhân hiền từ cũng không chịu được nữa là Khoa Trung.

Mặt mày Khoa Trung nhăn nhó như ăn phải 1 ký lô ớt. Giọng anh rần rỏi:

– Bác tuyên bố 1 câu khó ai có thể chấp nhận được.

Đặt bàn tay hộ pháp lên vai Khoa Trung, ông Khải Tân cười cầu hòa:

– Cậu là chàng trai mà tôi rất hài lòng. Hiền lành mẫu mực có tài năng. Hãy chấp nhận chuyện này 1 cách vui vẻ!

– Cháu phân vân vô cùng.

– Đừng phân vân, đừng hoang mang gì cả. Tôi sẽ lo cho cậu và Khải My tất cả.

– Tại sao bác phải lo ?

Liếc nhìn Khoa Trung, ông Khải Tân mỉm cười:

– Cậu hỏi thật vớ vẩn. Tôi lo là vì con gái tôi chứ sao.

Rồi ông phác họa tương lai tươi sáng cho Khoa Trung:

– Tôi sẽ mở bệnh viện tư cho cậu và Khải My trông nom. Riêng Khải My thì có phòng giải phẫu thẩm mỹ.

Khoa Trung ngớ ngẩn hỏi:

– Tại sao bác làm thế ?

Ông Khải Tân nhăn trán:

– Cậu đừng hỏi tại sao nữa! Cậu là 1 bác sĩ có tài năng, cậu phải có nơi làm việc phù hợp với năng lực.

"Đâu nhất thiết là bác phải lo". Khoa Trung định phản đối nhưng thôi. Anh có nói gì thì ông Khải Tân cũng giải thích trơn tru.

Nhìn Khoa Trung, ông Khải Tân vui vẻ giải thích thêm:

– Cháu thấy lũ bạn của Khải My đó, nó giao du chứ bác chẳng hài lòng chút nào. Chúng xô bồ ào ạt quá, không trầm tĩnh như cháu. Chính cháu mới thích hợp với Khải My. Cháu mẫu mực, có tâm hồn nhạy cảm sâu sắc, Khải My cần người chồng điềm đạm như cháu. Mấy thằng nhóc kia là bạn với nhau thì được, chứ bác chọn người chồng trăm năm cho nó thì bác không chấp nhận.

Nghe ông Khải Tân tuôn 1 hơi dài mà Khoa Trung muốn lùng bùng lỗ tai. Khoa Trung đâu yêu cầu ông làm điều đó. Ra trường làm bác sĩ thì Khoa Trung mong làm đúng năng lực của mình và hiện tại anh đã làm điều đó.

Ông Khải Tân nhấn mạnh thêm:

– Cháu là 1 bác sĩ, cháu phải có chỗ đứng đúng vị trí của mình. Không phải cháu chỉ là mỗi 1 việc chăm sóc sức khỏe cho mẹ tôi.

Khoa Trung khẳng khái đáp:

– Cháu định là khi nào bà khỏe, cháu sẽ tìm việc nơi khác.

Ông Khải Tân cười sáng khoái:

– Đi đâu nữa! Bác đã tính cho cháu rồi đó. Kết hôn với Khải My, 2 đứa sẽ hợp tác làm ăn.

Bà Thúy Sa và Khải My cùng xuất hiện.

Giọng bà đưa đẩy với Khoa Trung, tiếp lời chồng:

– Ông nhà tôi nói phải đó, cậu đừng phân vân nữa. Mọi chuyện ông ấy lo. Được làm con rể của nhà này là cậu tốt số lắm đó.

Tốt số ư ? Khoa Trung đâu cần biết điều đó. Anh chỉ muốn thoát khỏi sự sắp đặt của ông Khải Tân.

Khoa Trung nói với giọng phàn nàn:

– Cháu chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

Liếc Khoa Trung bằng ánh mắt sắc như cắt anh ra hàng trăm mảnh, Khải My chế giễu:

– Anh cần nghĩ gì nữa, ba tôi lo mà.

Khoa Trung nhăn nhó:

– Nhưng...

Hất mái tóc ra sau, Khải My nhếch môi hỏi:

– Anh không đồng ý phải không ? Bây giờ rút lui vẫn còn kịp, không ai bắt buộc anh đâu.

Ông Khải Tân gơ tay ngăn:

– Khải My đừng nói thế, Khoa Trung đã đồng ý rồi!

Khoa Trung phân trần:

– Cháu chưa suy nghĩ về vấn đề này.

Đoán biết Khoa Trung nói gì, ông Khải Tân phẩy tay:

– Cậu đừng nói gì với tôi, hãy trò chuyện với Khải My đi!

Bà Thúy Sa cũng đứng lên nói với Khải My, giọng vui đùa:

– Ba mẹ ra công ty đây. 2 cô cậu ở nhà cứ trao đổi thoải mái nhé!

Nói rồi, bà Thúy Sa khoác túi xách lên vai cùng ông Khải Tân đi ra ngoài. Còn lại 2 người, Khoa Trung chỉ muốn bay về phòng.

Nhưng khi anh vừa dợm đứng lên thì Khải My cười khẩy, bắt đầu khiêu khích:

– Định đi à ? Anh sợ tôi ư ?

Máu nóng dồn lên mặt, Khoa Trung tức khí:

– Cô có phải là con cọp hung dữ đâu mà sợ.

Mắt Khải My chột long lên, cô tuyên bố 1 câu xanh rờn:

– Là cọp thì tôi sẽ vồ anh đầu tiên đấy.

Khoa Trung nhìn thẳng vào Khải My:

– Cô đã vồ bao nhiêu người rồi, nhưng với tôi thì đừng hòng.

Môi Khải My nở nụ cười chế giễu:

– Kẻ nào cũng tuyên bố khí khái lắm, nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi móng vuốt êm ái của... cọp.

Khoa Trung nhạo báng:

– Vậy cô công nhận cô là cọp hả ?

Vênh mặt lên, Khải My đáp mạnh mẽ:

– Anh đã gán ghép cho tôi là cọp thì sợ gì mà không nhận.

Rồi cô dài giọng khoe:

– Nói cho anh biết, có bao gã đàn ông sẵn sàng để cho cọp vồ đấy.

Khoa Trung nhún vai, khí khái đáp:

– Tôi thì không muốn bị cọp vồ.

– Thật ra anh bị chê chứ chẳng đáng để vô đâu. Anh đừng tưởng mình ngon lắm.

Khoa Trung cầu nhàu:

– Cô nói mới lạ, tôi có tưởng gì đâu ?

Khải My nhìn lướt Khoa Trung phê phán:

– Nghe anh phàn nàn với ba tôi là tôi thấy anh không tốt rồi.

Đôi mày đậm của Khoa Trung khẽ cau lại:

– Cô bảo tôi dễ dàng chấp nhận điều tuyên bố của bác Khải Tân nói sao ?

Khải My rất thản nhiên:

– Lẽ ra anh phải chấp nhận vô điều kiện.

– Trời đất!

– "Chuột sa hũ nếp rồi", anh còn rên rĩ gì nữa ?

Lắc đầu cả chục cái, Khoa Trung đốp chát lại:

– Tôi không phải là chuột.

Khải My buông chuỗi cười lãnh lớt:

– Tôi biết anh là bác sĩ Khoa Trung.

– Thế sao cô chế nhạo tôi ?

– Tôi có chế nhạo anh đâu, chỉ nhắc cho anh nhớ 1 điều.

Giọng Khoa Trung nặng nề khó chịu:

– Tôi không cần cô nhắc điều gì cả.

Khải My nói với giọng ngang bướng:

– Tôi vẫn cứ nhắc.

– Còn tôi chẳng muốn nghe.

Khải My buông câu bình luận:

– Nhiều lúc tôi nghi ngờ tấm bằng bác sĩ của anh là bằng giả đó.

Như chiếc lò xo giật bắn lên, Khoa Trung trừng mắt ngó Khải My:

– Cô không được nói năng bừa bãi kiêu đó nha! Tôi đã khổ công học tập bao nhiêu năm trời mới thành bác sĩ.

Khải My trề môi:

– Bác sĩ gì như anh.

– Tôi sao ?

– Trông anh què mùa xuề xòa quá, ăn mặc chẳng thời trang. Anh không thấy những người bạn trai của tôi sao ? Người nào cũng lịch lãm và hợp thời trang.

Khoa Trung nóng mũi nạt ngang:

– Tôi không quan trọng hình thức bề ngoài.

Khải My hất mặt lên ra vẻ ta đây:

– Anh nên nhớ hình thức quyết định nội dung.

– Tôi thấy tôi là 1 bác sĩ biết lo cho bệnh nhân là đủ rồi.

Giọng Khải My vang lên lạnh lạnh như đay nghiến Khoa Trung:

– Anh định làm mất mặt tôi đây à ? Không khéo mọi người bảo tôi là người giúp việc của anh.

– Tôi thế nào cũng không có ảnh hưởng đến cô.

Khải My cúi kính:

– Không ảnh hưởng nhưng anh làm mất danh tiếng tôi đó.

Khoa Trung bực dọc kêu lên:

– Trời ạ! Cô nói mới lạ. Danh tiếng cô, tôi có làm mất đâu.

Nhìn Khoa Trung chằm chằm, Khải My kiêu hãnh trả lời:

– Tôi tốt nghiệp khoa giải phẫu thẩm mỹ ở Úc về sẽ mở thẩm mỹ viện, lại là người mẫu thời trang sáng giá nữa. Anh thấy tôi có danh tiếng không ? Còn anh, hãy nhìn lại mình đi!

Bức bội vì bị Khải My bắt bẻ mãi, Khoa Trung ưỡn ngực đáp lời:

– Tôi chẳng làm gì sai trái pháp luật cả.

Khải My bĩu môi chế giễu:

– Trời ơi! Đúng là chậm hiểu! Điều tôi nói là vấn đề địa vị, tiếng tăm... Anh đúng là cù lần.

Rồi cô tức khí nói tiếp:

– Không hiểu sao ba tôi lại giới thiệu cho tôi 1 người như anh ?

Khoa Trung hắng giọng:

– Tôi phải hỏi cô điều đó.

– Anh hỏi cái gì ?

– 1 người đi du học ở nước ngoài về như cô mà lại nghe lời ba cô dễ dàng thế ư ?

Khải My trả lời tinh bơ:

– Tôi muốn cho cả thế giới này thấy rằng tôi là người biết nghe lời cha.

Khoa Trung hần học hỏi lại:

– Và cùng với bác Khải Tân thực hiện trò đùa ngoạn mục.

Hất mặt lên, Khải My hỏi:

– Anh cho là trò đùa cũng được.

– Cô thật quá đáng!

– Anh có thấy bạn bè tôi đều lịch lãm sang trọng không ? Ai cũng ăn mặc hợp thời trang trẻ trung. Còn anh, sao giống thằng khờ ra tỉnh.

Nghe những lời ngạo mạn khinh thường của Khải My, Khoa Trung giận sôi gan:

– Mỗi người có cách sống riêng, tôi không thể bắt chước những người bạn của cô.

Khải My hậm hực:

– Nhưng anh phải nghĩ đến sĩ diện của tôi chứ. Tôi là người mẫu và là chuyên gia chăm sóc sắc đẹp cho phụ nữ. Cái nghề của tôi là chú trọng đến ngoại hình thì anh cũng phải chăm chút bên ngoài cho xứng với tôi chứ. Sao anh lèng phèng quá vậy ?

Khoa Trung nhếch môi cười giễu cợt:

– Thì ra là thế! Nhưng cô là cô, tôi là tôi. Tại sao tôi phải chạy theo thời trang như cô và bạn cô ?

Nhìn Khoa Trung từ đầu đến chân, Khải My nhún vai nhận định:

– Anh phải theo kịp thời đại văn minh tiến bộ chứ lẹt đẹt phía sau ư ?

Khoa Trung nghiêm giọng tranh luận:

– Quan niệm của tôi khác cô. Tôi là 1 bác sĩ chữa bệnh cho bệnh nhân, tôi cần gì phải chạy theo thời trang, miễn tôi không ăn mặc xuề xòa luộm thuộm, cầu thả là được.

Khải My buột miệng:

– Nhưng quê mùa, anh không thấy sao ?

Khoa Trung nóng mũi:

– Yêu cầu cô đừng xúc phạm đến người khác như vậy!

Khải My thản nhiên:

– Tôi chỉ nói đến anh thôi.

Khoa Trung nhấn mạnh:

– Tôi càng không đề cô xúc phạm đến tôi.

– Tôi không xúc phạm mà chỉ yêu cầu anh thay đổi cái quan niệm cổ lỗ sĩ của anh đi!

Khoa Trung khăng khái đáp:

– Tôi luôn giữ vững lập trường của mình. Cô đừng bắt tôi phải chạy theo thời trang diêm dúa hời hợt.

Khải My chỉ trích Khoa Trung:

– Thời trang là cái đẹp mà anh chê, đúng là không có mắt thẩm mỹ, là lạc hậu.

Khoa Trung than phiền:

– Mỗi người có cách suy nghĩ riêng, cô không được chỉ trích tôi.

Khải My lắc đầu:

– Tôi không có thời gian chỉ trích anh đâu. Tôi chỉ yêu cầu anh từ nay phải thực hiện theo mệnh lệnh của tôi.

1 yêu cầu trịch thượng, Khoa Trung tròn mắt nhìn Khải My:

– Cô không phải là chủ nhân của tôi mà bắt tôi thực hiện yêu cầu mệnh lệnh của cô.

Khải My giải thích:

– Nghĩa là anh phải làm theo ý tôi.

– Không có lý do gì tôi phải làm theo ý cô.

– Có lý do đó chứ, anh quên rồi sao ?

Biết Khải My sắp nói gì, Khoa Trung chặn trước:

– Tôi không biết lý do gì cả. Mong cô chấm dứt trò đùa!

– Tôi không có thời gian nói chuyện với anh. Còn thắc mắc điều gì, anh cứ hỏi ba tôi.

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi không còn điều gì để hỏi bác ấy nữa. Tôi có thể giới của tôi.

Nói xong, Khoa Trung đi nhanh về phòng.

Khải My rút chiếc điện thoại di động trong túi áo ra gọi cho ai đó, cô cười khanh khách ra vẻ thích thú lắm.

Ca sĩ Phong Đình nhấn chuông cửa inh ỏi. Chị Năm giúp việc đi chợ vắng. Mẫn Khuê nhào ra mở cửa.

Phong Đình nháy mắt với Mẫn Khuê 1 cái:

– Cô chủ có nhà không em ?

Mẫn Khuê vừa đóng cổng vừa nói:

– Cô chủ đang ở phòng khách.

Nhìn dáng điệu Phong Đình, Mẫn Khuê không ưa được. Mái tóc dài phủ vai lập dị khác thường. Anh ta ăn mặc cũng khác thường. Quần Jeans, áo thun đen, ngoài khác chiếc áo sơ mi ngắn tay không cài nút, gió bay phát phơ, giống lúc biểu diễn ca hát.

Trông thấy những ca sĩ ăn mặc thời trang thế này biểu diễn trên đài là ông Tư Đạm - ông nội Mẫn Khuê - hay phê phán là những kẻ lố lăng.

Phong Đình ung dung chạy xe bon bon vào sân, nhấn kèn "tin tin..." rồi mới dừng đậu hẳn nơi chậu kiếng.

Bất lịch sự! Đã vào nhà rồi còn nhấn kèn inh ỏi. Mẫn Khuê thầm trách Phong Đình. Nhưng có lẽ đó là tín hiệu hẳn gọi Khải My.

Khải My từ trong nhà bước ra nở nụ cười tươi rói trên đôi môi màu sô-cô-la.

– Anh đến đón em đi chụp ảnh thời trang à ?

Phong Đình nhe răng cười toe:

– Có tiết mục đó nữa sao ? Anh định rủ em đi chơi.

Khải My hớn hờ đáp lời:

– Thì đi cả 2!

– Vậy lên xe đi, nữ hoàng!

Khải My liếc mắt nhìn Phong Đình:

– Chờ em thay đồ chứ.

Phong Đình ngấm nghĩa Khải My nheo mắt:

– Người mẫu ăn mặc thế này cũng đẹp chán rồi.

Khải My phán lệnh:

– Không nói lời thôi, vào nhà chờ em!

– OK. 5 phút nhé!

Quay sang Mẫn Khuê, Khải My nói:

– Vào gọi chị Năm đem nước giải khát ra.

Mẫn Khuê đáp nhỏ:

– Di Năm đi chợ rồi.

Khải My buông gọn:

– Thì may làm, nhanh lên! Tụi tao còn đi chơi nữa.

Mẫn Khuê âm ức. Cô chỉ phục vụ hầu hạ bà Trâm Anh. Từ ngày Khải My trở về, có ta hay sai vặt Mẫn Khuê. Thật đáng ghét! Nhưng biết sao ?

Không biết họ uống gì, Mẫn Khuê lùng khùng hỏi:

– Làm nước gì đây cô ?

Khải My ân cần hỏi Phong Đình:

– Anh uống gì hả ca sĩ Phong Đình ?

Ánh mắt nồng cháy của Phong Đình đậu trên đôi môi mọng của Khải My, giọng cợt nhả:

– Uống môi em ngọt.

Khải My véo vào vai Phong Đình:

– Quý nè!

Quay qua Mẫn Khuê, cô nói:

– Làm nước trái cây đi!

Mặt mày khó chịu, Mẫn Khuê bước nhanh vào trong.

Khải My giải thích với Phong Đình:

– Con nhỏ ở của bà nội em, em chỉ sai vặt nó chút thôi. Anh ngồi đây chờ em nhé!

Nói xong, cô thoăn thoắt vào trong. Phong Đình ngồi ngả người trên xa lông, chân vắt chéo, mắt đảo quanh căn phòng khách.

Lát sau Khải My trở ra thật rực rỡ và gợi cảm. Chiếc váy đỏ cực ngắn để lộ đôi chân dài thon trắng mịn cùng chiếc áo thun trắng hở lưng.

Phong Đình hau háu mắt nhìn, giọng bỡn cợt:

– Trông em như 1 quả bom...

– Sắp nổ.

Khải My tiếp lời anh với ánh mắt lúng liếng. Cô đến ngồi cạnh Phong Đình.

Tay Phong Đình khều khều sợi dây chuyền nhỏ xíu nơi chiếc cổ trắng ngần như tuyết của Khải My, môi nở nụ cười tinh quái.

Phong Đình nheo 1 bên mắt nhìn Khải My:

– Anh thấy anh chàng bác sĩ đính hôn với em hiền khô hà. Anh ta khác lĩnh vực với chúng ta.

Khải My hást đầu hỏi:

– Thì sao ?

– Thì đâu có hiểu nhau. Anh với em cùng lĩnh vực nghệ thuật mới thông cảm.

Khải My lộ vẻ kiêu kỳ:

– Tôi đâu có cần sự thông cảm.

Phong Đình giở giọng trơ tráo:

– Làm người mẫu thời trang như em phải có những người như anh thông cảm chứ.

Phẩy phẩy bàn tay, Khải My nói nhanh:

– Khỏi, khỏi!

– Nhưng anh rất thích được quan tâm và thông cảm em.

Khải My cao ngạo đáp:

– Tôi có cả khối người quan tâm thông cảm.

Liếc nhìn Khải My chăm chăm, Phong Đình thắc mắc hỏi:

– Có cả khối mà sao em đính hôn với tên bác sĩ quê mùa thô kệch đó ?

Khải My buông gọn:

– Đó là chuyện riêng của tôi.

– Anh không thể nào hiểu được.

– Anh không cần phải hiểu.

– Anh muốn biết.

– Chuyện đâu có liên quan đến anh.

Môi điểm nụ cười, Phong Đình buông lời nhận xét:

– Em là 1 người mẫu cực kỳ bí hiểm.

Nghiêng nghiêng đầu, Khải My điệu dàng hỏi lại:

– Thì sao ?

Phong Đình cao ngạo đáp lại:

– Anh đâu có ngán, anh sẵn sàng khám phá... khu vườn bí hiểm.

– Anh vừa bảo em là quả táo, bây giờ nói khu vườn, không biết anh còn gọi em là gì nữa đây ?

Phong Đình thì thầm:

– Em là tiên nữ của chốn bồng lai.

Khải My lắc đầu nguây nguây:

– Thôi, đừng đưa em lên tận mây xanh.

– Em thích ở dưới trần phải không ? Vậy chúng ta vào vườn địa đàng nhé!

Khải My đẩy nhẹ vai Phong Đình:

– Chẳng địa đàng địa ngục gì cả! Đưa em đi chụp ảnh thời trang đi!

Phong Đình gật nhẹ:

– Anh cũng được tay nhiếp ảnh Khôi Tú hẹn chụp. Chúng mình cùng biểu diễn thời trang cho nhà thiết kế Việt Thanh đây.

Khải My cười tươi:

– Em sẽ lên báo, lên lịch. Còn anh ?

– Anh xuất hiện bên cạnh em.

– Anh đừng có ham!

Phong Đình ồm ờ:

– Ham sao không! Được ở cạnh người mẫu xinh đẹp tuyệt trần như em, anh có chết cũng cam lòng.

Khải My cười chế nhạo:

– Anh ca cái lương đấy à ? Em nhớ anh là ca sĩ nhạc Rock mà.

Phong Đình nháy mắt cười thú vị:

– Ở bên em thì ca gì anh cũng ca cả.

Mẫn Khuê mang nước ra. Thấy 2 người chuyện trò đùa vui thoải mái với nhau, cô rút rè khựng lại 1 lúc, rồi quả quyết tiến đến đặt chiếc khay xuống bàn.

– Mời cô cậu dùng!

Xong, Mẫn Khuê quay bước thật nhanh. Cô sợ đứng đấy sẽ bị Khải My bắt bẻ. Mẫn Khuê ở đây phục vụ bà Trâm Anh, thế mà giờ phải phục vụ cô chủ đồng đánh kiêu kỳ này nữa, thật là ngao ngán!

Mẫn Khuê vừa đi ra, Phong Đình tự nhiên bung ly nước trái cây nhảm nháp rồi kê ly vào môi Khải My:

– Mời chủ nhà dùng chung! Uống 1 ly cho thâm tình.

Khải My ngúng nguẩy:

– Ai có tình với anh đâu mà thâm chứ ?

Phong Đình đẩy về tự tin:

– Bây giờ thì chưa, nhưng rồi sẽ có.

Phong Đình vẫn kiên nhẫn cầm ly trái cây kê vào môi Khải My:

– Uống đi! Nếu không, anh uống đó.

Khải My thản nhiên:

– Thì anh cứ uống, em có giật ly đâu.

Chỉ vào môi Khải My, Phong Đình bõn cợt:

– Anh đâu có uống nước, anh uống thứ khác kìa.

Biết ngay Phong Đình nói gì, Khải My hút nhanh 1 ngụm nước trái cây rồi hé môi chờ anh. Môi cô ướt nước trái cây ngọt thơm hơn quả táo gọi mời. Khải My đã làm cho Phong Đình ngây ngất.

Lát sau, 2 người tay trong tay bước ra khỏi nhà.

Mẫn Khuê chạy ra đóng cổng cho họ. Vừa quay vào, cô đã thấy ông Tư Đạm đang tưới hoa kiểng.

– Nãy giờ nội ở đây hả ?

Nghe cháu gái hỏi, ông Tư Đạm ngược lên cười:

– Nội vẫn làm việc ở đây.

Mẫn Khuê hạ giọng:

– Nội có thấy gì không ?

– Thấy gì ?

– Cô tiểu thư Khải My đi với anh chàng ca sĩ, nội không thấy hay sao ?

Ông Tư Đạm vẫn cầm vòi phun:

– Nội lo làm công việc, có để ý đến ai đâu. Mà con hỏi chi vậy ?

Mẫn Khuê chép miệng:

– Con thấy chuyện này lạ quá!

– Lạ là sao ? Con thì lúc nào cũng thắc mắc chuyện này chuyện nọ.

Mẫn Khuê cười vô tư:

– Tại con thấy cô ta đi với anh ca sĩ kỳ quá.

Ông Tư Đạm hấp háy mắt với cháu gái:

– Có gì đâu mà kỳ. Người ta cùng làm việc, thì cùng đi chơi chung với nhau.

– Tại nội không thấy chứ họ làm những chuyện kỳ quái lắm.

Ông Tư Đạm đưa tay ngăn:

– Thôi, con đừng phê phán, cô ấy nghe được là phiền lắm.

Mẫn Khuê âm ức lầm bầm:

– Con thấy làm vậy là bất công với anh Khoa Trung.

Ông Tư Đạm cau trán:

– Chuyện của người ta, con đừng có nói!

Mẫn Khuê bướng bỉnh:

– Con tức giùm cho anh Khoa Trung.

– Không ai mượn con tức giùm.

– Thế buổi lễ đính hôn hôm nọ để làm gì ? Sao cô ta không đi chung với anh Khoa Trung mà lại...

Ông phẩy tay lia lịa:

– Chuyện của người ta, đừng có xía vô con ơi! Lo phận mình đi, không khéo con bị bà chủ la đó!

Mẫn Khuê phân trần:

– Con có làm gì đâu mà bà chủ la.

– Con bỏ bà ấy trogn phòng ra đây tào lao.

– Con đóng cổng cho cô Khải My chứ bộ.

– Đóng xong rồi vào với bà chủ đi.

Mẫn Khuê tuyên bố 1 câu làm ông Tư Đạm giật mình:

– Con sẽ kể chuyện này cho anh Khoa Trung biết.

Ông Tư Đạm giơ tay lên kêu trời:

– Đừng nghe chưa! Chuyện của người ta, con biết gì mà nói.

Giọng Mẫn Khuê tỉnh queo:

– Con thấy sao nói vậy.

– Con đừng bày đặt "thêm mắm thêm muối".

Mẫn Khuê nghiêng đầu nhìn ông Tư Đạm:

– Nội làm như con nhiều chuyện lắm vậy.

Ông Tư Đạm hắng giọng:

– Chuyện bình thường của người ta, con nói làm chi.

– Con thấy khác thường mới nói.

Thấy cháu gái cứ bướng bỉnh, ông Tư Đạm nghiêm mặt căn dặn:

– Con đừng n'oi gì với cậu Khoa Trung. Phiền phức lắm nghe chưa.

Mẫn Khuê cầm lấy chiếc vòi tưới:

– Con tưới cây phụ nội.

Ông Tư Đạm ngăn lại:

– Việc của nội, không mượn. Con vào nhà với bà chủ đi. Bà ấy gọi kìa!

Chỉ có đem bà Trâm Anh ra, Mẫn Khuê mới nao núng.

Mẫn Khuê quay bước vào, ông Tư Đạm căn dặn thêm:

– Con nhớ từ nay đừng để ý chuyện nhà chủ. Chỉ để ý công việc của mình làm.

– Con biết rồi.

Trả lời cho ông nội yên lòng, chứ Mẫn Khuê chẳng thấy hài lòng chút nào.

Bước vào phòng của Khoa Trung, Mẫn Khuê kêu lên vẻ thích thú:

– Ô! Anh đang vẽ tranh hả ? Đẹp quá!

Rồi cô nhẹ giọng như phân minh:

– Em có gõ cửa phòng nghe. Tại anh lo vẽ không nghe.

Khoa Trung quay về niềm nở với Mẫn Khuê:

– Anh có trách đâu mà em đĩnh chính.

Đưa mắt ngắm nghĩa bức vẽ của Khoa Trung, Mẫn Khuê tò mò hỏi:

– Anh vẽ cảnh gì vậy ?

Khoa Trung tươi cười:

– 1 người...

– Người phụ nữ phải không ?

Mẫn Khuê chăm chú nhìn vào bức vẽ:

– Để em xem có giống cô Khải My không ? Anh tài ghê không có người mẫu vẫn vẽ được.

Đến lượt Khoa Trung phân trần:

– Anh có vẽ ai đâu mà giống.

Nhìn thấy có mấy nét phác họa sơ sài, Mẫn Khuê kêu ca:

– Em không thấy cô gái nào trong tranh cả.

Khoa Trung cười khi:

– Không thấy hả ? Em nhìn kỹ xem!

Mẫn Khuê quay ra lắc đầu:

– Anh đừng vẽ tranh trừu tượng nghe, em không hình dung nổi đâu.

– Anh vẽ tranh phong cảnh không hà.

Mẫn Khuê vội đứng lên:

– Xem tranh phong cảnh dễ hiểu hơn. Anh có bức nào xong, đưa em xem với!

Khoa Trung hóm hỉnh:

– Rồi em làm nhà bình luận tranh cho anh nhé!

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Em "bình loạn" tranh anh mất.

Nói rồi không đợi Khoa Trung lấy tranh, Mẫn Khuê lại chỗ anh để mấy bức tranh lấy xem.

Bức vẽ hoa dã quỳ đập vào mắt Mẫn Khuê.

– Ô! Anh vẽ hoa dã quỳ đẹp quá! Dã quỳ ở Đà Lạt phải không ?

Môi nở nụ cười, Khoa Trung thuyết minh cho Mẫn Khuê:

– Anh vẽ lúc anh em mình đi "du lịch" Đà Lạt với bà đó. Buổi chiều lên đồi dã quỳ, anh tranh thủ phác họa.

Mẫn Khuê buột miệng khen:

– Anh tài ghê! Làm bác sĩ mà làm họa sĩ nữa.

Khoa Trung cười khiêm tốn:

– Có tài gì đâu em. Anh thích nên vẽ cho vui vậy mà.

Đưa tay chỉ bức vẽ, Mẫn Khuê nhận định:

– Anh vẽ đôi dã quỳ đẹp như thật thế mà không tài à ?

Khoa Trung hóm hỉnh:

– Đáng lẽ phải có 1 cô bé hái hoa nữa đó.

– Hoa không cũng đẹp rồi anh!

– Em thấy thế à ?

Mẫn Khuê nhẹ giọng kể:

– Hồi nhỏ em thích dã quỳ lắm, lúc nào em cũng muốn có dã quỳ nở đầy nhà. Bây giờ lớn rồi, xa dã quỳ.

Khoa Trung cười xúi giục:

– Mẫn Khuê hãy rủ bà đi Đà Lạt nữa để được ngắm dã quỳ!

Mẫn Khuê le lưỡi:

– Em mà dám rủ bà à ? Em chỉ nghe lệnh của bà ban ra thôi.

– Bà khó tánh ghê há Mẫn Khuê ?

– Nhưng em thấy hầu hạ bà vẫn thoải mái hơn cô Khải My của anh đấy.

– Cái gì ?

Mẫn Khuê từ tốn giải thích:

– Em ớn cô Khải My của anh lắm.

– Tại sao ớn ?

– Anh không thấy cô ta thế nào sao ? Em sợ va chạm với cô ta lắm.

Khoa Trung buông giọng tỉnh bơ:

– Thì em đừng va chạm!

Mẫn Khuê chép miệng:

– Ở chung nhà khó tránh khỏi va chạm anh ơi! Í mà quên! Em phàn nàn cô ta mãi làm anh khó chịu. Người đẹp của anh...

Khoa Trung nhăn mũi:

– Sao cứ nói cô ta của anh hoài vậy ?

Lướt mắt nhìn Khoa Trung, Mẫn Khuê nhún vai:

– Khéo hỏi ? Thì anh đã đính hôn rồi.

Khoa Trung nghiêm mặt lắc đầu:

– Thôi, đừng nói chuyện đó, anh sắp phát khùng đây này.

Tại sao ? Mẫn Khuê không sao hiểu nổi thái độ của Khoa Trung. Anh đính hôn với Khải My ngay khi cô ta du học trở về, thế mà trước đó Mẫn Khuê chưa hề nghe anh nhắc đến tên cô. Có lẽ tại Mẫn Khuê không thân thiết để nghe anh tâm sự, chuyện vui thế mà Khoa Trung lại muốn đồ quạu cần nhần.

Thản nhiên, Mẫn Khuê nhìn Khoa Trung cười châm chọc:

– Anh có phát khùng thì không phải tại em đâu nhé!

Khoa Trung mỉm cười:

– Yên tâm đi, anh không đồ thừa bừa bãi đâu.

– Em thấy anh cũng hay đồ quạu đó.

Mẫn Khuê sắp xếp lại các bức tranh trả lại cho Khoa Trung. Rồi tiện tay cô dọn dẹp các thứ trên bàn, giọng xuýt xoa:

– Phòng của anh sạch sẽ ngăn nắp quá. Đúng là phòng của bác sĩ.

Khoa Trung pha trò:

– Bác sĩ ngăn nắp để bệnh nhân bắt chước theo.

Mẫn Khuê cười khúc khích:

– Tiếc là anh không có bệnh nhân để họ bắt chước.

Khoa Trung vỗ đầu Mẫn Khuê:

– Đừng nói anh không có bệnh nhân nghe!

– Anh nói bệnh nhân Trâm Anh hả ? Bà chủ nhé!

– Chủ nhà!

Mẫn Khuê nhìn Khoa Trung chăm chọc anh.

- Nhà này có nhiều chủ quá.
- Nhưng cô Khải My mới chính thực là chủ anh đó.

Khoa Trung phân nản:

- Chủ nợ thì có!

Rồi anh lại phân trần:

- Khổ nỗi, anh có vay nợ của cô ta đâu.

Mẫn Khuê phán gọn:

- Anh có vay nợ đời đó.

Khoa Trung lắc đầu quả quyết:

- Nợ đời anh cũng chẳng vay của ai.

Mẫn Khuê vẫn phán:

- Anh không vay thì cô Khải My vay và phải trả cho anh.
- Em đừng có nói cái kiêu của mấy ông thầy bói, anh ngán lắm rồi.

Mẫn Khuê hồn nhiên:

- Em nói kiêu của em đó chứ.

Khoa Trung nhăn trán:

- Kiêu của em, anh cũng không chấp nhận.

Mẫn Khuê chất vấn:

– Được cô người mẫu, kiêm nhà thẩm mỹ trả nợ đời cho anh, tại sao lại không chấp nhận ?

Khoa Trung bỗng hỏi Mẫn Khuê:

- Em thấy anh với cô ta có hợp nhau không ?
- Đó là chuyện của anh.
- Nhưng em phải thấy chứ.

Mẫn Khuê triết lý:

– Có hợp anh mới đính hôn chứ.

Khoa Trung hỏi lại:

– Em không thấy người ta đùa với anh sao ?

Mẫn Khuê từ tốn giải thích:

– Trước mặt bà nội già, trước mặt bao nhiêu quan khách mà anh cho là đùa ư ?

Mặt Khoa Trung nhăn nhó thảm hại:

– Anh cho là chuyện này không có thật.

– Chẳng lẽ anh bảo mọi người đóng phim ?

– Đúng! Họ đang đóng phim đấy, và tất cả đều là đạo diễn.

Mẫn Khuê bĩu môi chế nhạo:

– Chuyện đời anh mà anh cho là phim ảnh.

Khoa Trung nhấn mạnh:

– Chuyện đời anh, anh phải biết. Còn đây là chuyện của họ.

– Nhưng liên quan đến anh ?

– Anh chẳng cần biết điều đó.

– Em thấy chuyện này lạ ghê!

– Lạ gì ?

– Cả anh và cô Khải My khó hiểu quá! Em thấy cô ta...

Chợt nhớ lời ông nội dặn không được xen vào chuyện của chủ nhà, Mẫn Khuê ngưng bật. Khoa Trung hỏi dồn:

– Cô ta thế nào ?

Mẫn Khuê nói trớ:

– Đẹp nhưng kiêu kỳ, khó gần quá!

Khoa Trung nhận định:

- Em còn thấy khó gần hưởng chi anh.
- Anh khác phái lại là hôn phu phải dễ gần hơn chứ.

Khoa Trung các có hỏi:

- Vậy là phụ nữ với phụ nữ khó gần phải không ?

Mẫn Khuê bực dọc bảo:

– Cô ta quan niệm chủ tớ xem em như con hầu, ra lệnh sai vặt đủ thứ, trong khi em chỉ là người chăm sóc cho bà.

- Cô ta được nuông chiều quen thói rồi, gặp ai cũng đòi làm chủ.

Mắt nhìn Khoa Trung, Mẫn Khuê quả quyết:

– Anh cũng vậy thôi. Mai mốt làm cậu chủ với cô ta rồi cũng ra lệnh hoạn hợ người khác cho xem.

Khoa Trung hừ giọng:

– Không bao giờ có mai mốt đó đâu. Anh với cô ta không bao giờ đi chung đường chung hướng.

- Anh đã đính hôn rồi, sẽ chung nhà nữa kia.

- Yêu cầu Mẫn Khuê đừng đề cập đến chuyện này nữa.

Giọng Khoa Trung vang lên nặng nề. Nói xong, anh ùng ùng bỏ ra khỏi phòng. Mẫn Khuê hơi bất ngờ trước thái độ của anh. Cô cũng vội bước ra ngoài.